

Lynnerup Nielsen: Det lovforslag, som den højtærede handelsminister har fundet det nødvendigt at fremsætte for at ændre loven om skibes bemanning, er jo fremskomet meget hurtigt. Loven er ikke mere end halvandet år gammel, den daterer sig fra den 7. juni 1958. Hertil kommer, at ministeren allerede et halvt år efter lovens vedtagelse tog dispensationsreglen i anvendelse for et enkelt skib.

Der foreligger nu en betænkning fra det udvalg, som blev nedsat af ministeren i august 1959, og som fik til opgave at finde frem til en revision af bemandingsreglerne. Dette udvalg kunne selvsagt ikke nå til enighed om ændringer i de bestående bemandingsregler. Dertil var opgaven for åbenbart ensidig, thi opgaven drejede sig kun — udelukkende — om en nedskæring af dæksmandskabet i de større skibe. Den ændring af bemandingsreglerne, som nu er foreslået, skyldes kun et krav fra rederierne og tjener kun deres interesser, medens den betyder en forringelse for den menige sømands arbejdsvilkår på de større skibe. Det er endog de større rederier, der tager fordelene hjem med den ændring, der her er foreslået ophøjet til lov.

Redernes begrundelse er jo så velkendt: den hårde konkurrence og vanskelighederne ved at hævde sig i international skibsfart. Nu skal den menige sømand på de større skibe give de største redere rimelige vilkår at virke under. Det sikkerhedsmæssige skulle være i orden selv med den foreslåede betydelige reduktion af mandskabet. Andre lande kan efter deres forskrifter klare sig med færre matroser, og så må man også kunne klare sig med færre danske matroser. Så kastes der i de større skibe, i værste fald, en halv snes stykker over bord, naturligvis alt efter skibenes størrelse. Matroserne, der her kastes fra borde, kan jo gå på kontrolstedet. De, som er så heldige at blive tilbage, må så tage sliddet og slæbet for de kammerater, der faldt som ofre for det rederønske, der her er tale om. Det har jo heller ikke manglet på trusler fra redernes side. Går man ikke ind på reduktionen af det menige dæksmandskab, så undsiger man vort berømmelige flag. Der lades hånt om sømændenes organisation. Der optages ikke en forhandling med forbundet om andre problemer, som sømændene kan have på en

række områder. Det er jo ikke ubekendt, at den eksisterende aspirantordning, der har afstedkommet så megen fortræd og skade, så megen bitterhed, stadig står uløst og er et irritationsmoment for den menige sømand. Et andet spørgsmål, som var et meget betydningsfuldt og meget afgørende spørgsmål, da loven blev vedtaget i 1958, var ønsket om bemanningen af shelterdækskibe efter tonnage som lukkede shelterdækskibe. Det er bare for at nævne et par af de enkelte områder, som sømandsorganisationerne har meget stærkt ønske om at få rettet.

Det er derfor ikke mærkeligt, at det udvalg, som den højtærede minister nedsatte, og som har afgivet en betænkning, ikke nåede til enighed om at fremsætte noget forslag. Hertil var opgaven for ensidig. Det drejede sig udelukkende om en nedskæring af mandskabets størrelse i de større skibe, og der tages ikke hensyn til andre problemer, det måtte være mandskabsorganisationerne om at gøre at få løst, når der skulle røres ved en så forholdsvis ny lov som denne. Jeg kan derfor meget vel forstå, at den rolle, som de to medlemmer af udvalget, der repræsenterer Sømændenes Forbund, fik, kun kunne blive et gidsels eller en observatørs, hvad resultatet af arbejdet jo også tydeligt viser, når betænkningen læses igennem.

Opgaven var ensidig. Der måtte kun ses på lovens § 7, stk. 1; der måtte kun tales om bemanningen af de større skibe og nedskæringen af mandskabet. Men når nu loven af rederne ønskedes ændret — den højtærede minister har jo imødekommet dette ønske ved at fremsætte det foreliggende forslag til ændringer — må det i virkeligheden føles mærkeligt, at rederne for blot to år siden, da loven blev vedtaget, ikke råbte gevalt i spørgsmålet om de større skibes bemanning. Ingen kendte bedre end rederne selv, hvilke planer der måtte have været fremover om nybygning af store skibe. Bygningen af store tankbåde var jo i en rivende udvikling i andre lande og var på ingen måde ukendt herhjemme, da loven blev stadfæstet den 7. juni 1958. Der var dengang gået et mangeårigt kommissionsarbejde forud, og der var afgivet en fyldig betænkning, som har dannet grundlaget for de eksisterende bemandingsregler. Men nu